

[Udenrigsministeren.]

som har foreligget for os fra De Forenede Nationer. Men nu er der heldigvis kommet et klart og uimodsigeligt bevis for, at disse rapporter er rigtige. Siden vi for et par dage siden diskuterede denne sag her i salen, har udenrigsministeriet modtaget en skrivelse fra De Forenede Nationers generalsekretariat. Det fremgår af denne skrivelse, at De Forenede Nationers styrker er kommet i besiddelse af to meget vigtige dokumenter fra den nordkoreanske hærs arkiver. Det fremgår uimodsigelig klart og utvetydigt af disse dokumenter, hvem der var angriberen den 25. juni 1950. De pågældende dokumenter er dateret henholdsvis den 18. og 22. juni 1950, og de omtaler begge, til trods for at der på dette tidspunkt ingen krig var, den sydkoreanske hær som „fjenden“. Jeg kunne fremkomme med talrige citater fra disse dokumenter — som vi har fået i oversættelse —, der tilfulde beviser, hos hvem ansvaret for fjendtlighedernes udbrud ligger, men jeg skal nøjes med nogle enkelte citater — med den højtærede formands tilladelse.

Det hedder således i dokumentet af 18. juni 1950, der er en ordre fra den nordkoreanske generalstab til chefen for den nordkoreanske 4. division:

„Når divisionen er formeret i angrebsposition og forud for angrebets begyndelse, må der, ved rekonosceringer natten før angrebet, drages omsorg for følgende.“.

Derpå opregnes en række forholdsregler med henblik på angrebets iværksættelse. Et andet sted i dette dokument siges det:

„Når angrebet begynder“, og derpå følger en række anvisninger på de punkter, der skal være de første mål for den nordkoreanske aggressionshær, ligesom der i det hele gøres rede for angrebets gang, herunder for fremrykningen mod Seoul. Det siges herom:

„Under fremrykningen mod omegnen af Seoul bør der ubetinget sørges for at indsamle oplysninger om fjendtlige styrker, koncentreret i byen, og de skridt, der er taget til forsvar af byen.“

— Dette var altså, en uge før man i Sydkorea anede noget om et forestående angreb.

Det andet dokument, der ikke er mindre interessant, er af 22. juni 1950. Det er en operationsordre fra den 4. nordkoreanske infanteridivisions hovedkvarter. Denne ordres punkt 1 lyder således:

„Forsvaret mod vort angreb...“

jeg beder det ærede medlem høre efter og

lægge mærke til dette — „Forsvaret“ — altså det sydkoreanske forsvar — „mod vort angreb“ — altså det nordkoreanske angreb —

„vil blive ført af fjendens 7. infanteridivisions 1. regiment.“

I dokumentets 2. punkt siges det, at divisionens vigtigste mål under det frontale angreb er at nedbryde visse nærmere angivne forsvarslinier. I dokumentets punkt 3 siges det, at på den 4. nordkoreanske divisions højre flanke vil den 1. nordkoreanske division gå til angreb. Punkt 4 lyder:

„Hovedangrebet skal rettes mod den brede vej på venstre flanke“, og således fortsættes der punkt for punkt med minutiøse planer for angrebets gennemførelse, og således at de sydkoreanske styrker hele tiden omtales som forsvarsstyrkerne. Jeg kan sluttelig nævne, at i dokumentets punkt 15 bestemmes det, at der skal rapporteres til hovedkvarteret bl. a. på følgende tidspunkter: for det første når angrebsforberedelserne er fuldendt, og for det andet når angrebet er begyndt.

I dokumentets punkt 16, der omhandler divisionens signaler, er det første af disse „Gå til angreb“.

Hvis man sammenholder de af mig før omtalte rapporter fra Koreakommissionen og de nu offentliggjorte dokumenter med begivenhedernes udvikling i Koreakrigens første fase, kan intet menneske, der ikke på forhånd er forpligtet til at være af en modsat opfattelse, være i tvivl om, at det var Nordkorea og kun Nordkorea, der indledede krigen den 25. juni 1950.

Jeg tror, at denne bevisførelse vil det ikke være muligt for det ærede medlem på nogen måde at rokke ved. Dette enkelte punkt viser klart og tydeligt, hvorledes stillingen er, og hvilket hensyn det er nødvendigt for os at tage til de bemærkninger, det ærede medlem nu og på andre tidspunkter fremsætter.

Forsvarsministeren (Harald Petersen):

Jeg føler ingen trang til at give noget langt gensvar på den betænkning, der er afgivet fra de to mindretal vedrørende forslag til rigsdagsbeslutning om udnævnelse af en øverstkommanderende for forsvarsstyrker i Atlantområdet m. v. Jeg vil blot ganske kort slå fast, at disse øverstkommanderende, der nu er to, har fået pålagt ganske bestemte opgaver til forsvar af det nordatlantiske område, til forsvar af Vesteuropa. Det er klart, at skal de øverstkommanderende kunne løse disse opgaver,